

Knihy se dají naštěstí psát odkudkoliv

Osmáctyřicetiletá autorka společenských románů Šárka Denková, píšící pod pseudonymem Danka Šárková, se odstěhovala z velkoměsta na horskou samotu, až když jí dospěly děti.

Hosté penzionu Pohlednička netuší, že má Šárka na kontě už dvanáct knih.

Pražská rodačka, spisovatelka Šárka Denková se do Krkonoš odstěhovala před čtyřmi lety s přítelem. Partner Jiří zde ve výšce 800 metrů provozuje penzion, odkud je to k nejbližšímu sousedovi jeden kilometr. „Úplně nastálo, bez jakéhokoliv zázemí ve velkoměstě, jsem zde ale teprve rok,“ podotýká Šárka. „Vracím se do Prahy jednou měsíčně a spím u kamarádky. Prahu potřebuju kvůli starým přátelům, oblíbené kavárně, skleničce vína na Kampě, koncertu vážné hudby ve Španělské synagoze nebo pořádné hudební náloži v O2 aréně. Bez toho zatím žít neumím. Naopak mi už vůbec nechybí městský shon, hluk, smog, nervozita, davy.“

Ostrý řez

Přerod začal ve chvíli, kdy se Šárka po sedmnáctiletém manželství rozvedla a po dalších sedmi letech si přes seznamku našla současného přítele. Tvrdí, že v jejím rozhodnutí odejít z velkoměsta sehrál určitě svou roli věk a pak to, že má dva samostatné

syny a svobodné povolání. „Už se nechci honit jen pracovně. Potřebuju vzít psa a jít na houby, pomazlit se s kočkami nebo se jen tak koukat z terasy do údolí.“ Pracovní uplatnění si ovšem i ona musela vyřešit sama. „Svobodné povolání má jedno úskalí. Finanční nejistota. Ze začátku našeho vztahu jsem Jirkovi hodně pomáhala v penzionu. Jenže jsem se zase dostala tam, kde jsem byla v manželství. Podporovala jsem všechny okolo a neměla čas na psaní. A tak dnes vypočítám, když vyložené hoří, v turistické sezoně, občas upeču dobrý koláč, vyzdobím penzion na určité akce a starám se o tři kočky a psa.“

„Krkonoše jsou krásné, ale do Prahy se jednou měsíčně vracím. Zázemí v ní ale nemám. Spím u kamarádky.“

Bez dobrých vztahů to nejde

Jak přijali „spisovatelku z velkoměsta“ místní? „Na horách je život tvrdý. Souseď si nesmíte nikdy moc rozkmotřit. Zejména když vám jeden z nich, který pracuje s těžkou technikou, pluhem odhruje sníh, protože bez toho byste byli odříznutí od světa. Našla jsem si tu už i kamarádky, které si přečetly všech mých dvanáct knih. Trochu horší je to s knihovnami. Nabídla jsem knihovně v Jilemnici a ve Vrchlabí besedy, ale nemají zájem. A tak jezdím po celé republice, jenom u mne doma asi ‚tu pražskou‘ nechťejí.“

Hory berou i dávají

„Určitě jsem nějak nedomyslela, že zde v zimě dost sněží! Když chci někam odjet, musím si nejdříve vyhrabat auto ze sněhu a poté s očima plnými hrůzy dojet do obchodu prohrnutými cestami. Když se potkají dvě auta, jedno musí couvat. A já to nejsem! Vyzdvihla bych ale, že to mám do lesa jenom pár kroků. K tomu v zimě vlastní vlek na lyžování. Od psacího stolu koukám na Kotelní jámy, od října do května zasněžené. Z penzionu máme vůbec nádherný výhled, čemuž odpovídá i jeho název: Pohlednička. Jeden syn žije v Londýně, druhý v Praze, ale za mnou sem jezdí právě pro tu přírodu a klid moc rádi.“ ■

V penzionu není nikdy hotovo, ale duše zůstává zdravá.

HORSKÁ SAMOTA NENÍ NIC PRO EXTROVERTY

„Na venkově, obzvláště na horské samotě, **nevydrží příliš dlouho** společenští extroverti. Těžké to tu mají i **manuálně nešikovní jedinci** a pak lidi, kteří se neumějí zabavit sami. Taky je **nutná praktičnost**. Období, kdy je turistická sezona a přítel s personálem od rána do večera lítá kolem hostů, si kompenzují tím, že si **zalezu a píšou**. S partnerem také milujeme cestování. Procestovali jsme **Etiopii, Tanzanii a JAR, Kambodžu, Thajsko, Malajsii**. A pak zas doma pletu nebo sázím semínka.“

Více o Šárce najdete na www.dankasarkova.cz.